

ГОСПОДАРЪТЪ СЕ РАЗПУСНАЛЪ.

Единъ скжперникъ отишелъ у съсѣда си на гости. Заварилъ го като обѣдва: чупи си отъ една топла пита хлѣбъ и топи въ пълна паничка съ хубавъ зехтинъ.

Скжперникътъ, който ималъ голѣмо богатство, посѣдналъ до съсѣда си и си закусилъ отъ топлата питка и хубавия зехтинъ. И тъй му се усладило, че още тогава си рекълъ на ума: «И азъ утрѣ ще се разпусна — ще обѣдвамъ топълъ хлѣбъ съсъ зехтинъ!»

На другия день скжперникътъ поржчалъ на слугата си да му приготви топла прѣсна питка.

Дошло обѣдъ. Господарътъ седналъ на софрата и разчупилъ топлата пита.

— Дай ми шишето съ зехтиня! — викналъ той.

Слугата сложилъ шишето. Скжперникътъ гледалъ шишето и мислилъ, гледалъ и мислилъ — не се рѣшавалъ да го отвори и си налѣе зехтинъ.

Сѣдялъ той дълго врѣме и мислилъ, сѣдялъ и мислилъ и най-послѣ рѣшилъ и почналъ да яде: отчупи хапка хлѣбъ, долѣпи я отвънъ до шишето съ зехтиня и я лапне; отчупи хапка, долѣпи я до шишето и я лапне... И сладко, сладко ядѣлъ господарътъ-скжперникъ; мяскалъ лакомо, че дори и прѣститѣ си облизвалъ.

Слугата гледалъ, гледалъ, па рекълъ: „Днесъ господарътъ се разпусналъ. Чакай и азъ да се облажа..“

Отчупилъ си отъ топлата питка и почналъ и той да топи зехтинъ, но не прѣзъ стѣклото, като господаря му, а отъ сѣнката на шишето.

Ала скжперникътъ не понесълъ тази разпуснатостъ. Той плѣснѣлъ силна плѣсница на слугата и се развикалъ:

— Ами тебе пѣкъ, проклетнико, безъ зехтинъ не ли те бива? Съ мене ли ще се мѣришь? Единъ пжтъ се разпуснахъ азъ, и ти ме не остави сладко да се наямъ. . . Чакай, азъ тебе. . . .

И въ яда си той бутналъ шишето съ зехтиня, то се счупило и всичкиятъ зехтинъ се разлѣлъ.